

ת"פ 39187/09/14 - מדינת ישראל נגד א ח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39187-09-14 מדינת ישראל נ' ח (אחר/נוסף)

בפני
בעניין: כבוד השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א ח

הנאשם

גזר דין

האישומים והכרעת הדין

הנאשם הורשע בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים לפי סעיפים 382(ב)(1) ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהכרעת דין שניתנה בתום הליך הוכחות.

ברקע לביצוע העבירות, הליך גירושים שהתנהל בין הנאשם והמתלוננת בבית המשפט לענייני משפחה.

הנאשם הורשע בעבירת התקיפה לאחר שביום 24.8.14 בסמוך למרכז הקשר להורים וילדים ב---, כאשר הגיעה המתלוננת לקחת את תינוקם המשותף, ניגש אליה הנאשם ותפס את זרועה בחוזקה תוך כדי שהוא צועק עליה.

בעבירת האיומים הורשע הנאשם בגין אירוע מיום 15.4.14, כאשר בעקבות ויכוח בין הנאשם והמתלוננת בעניין הסדרי הראיה של התינוק, איים הנאשם על המתלוננת באומרו: **"אם לא תביני את זה יהיה רע ומר לכולם"**, **"אני אוכל אותך בלי מלח"** וכן **"אני אשחט אותך"**.

הנאשם זוכה משני אישומים נוספים בעבירות של תקיפת קטין ואיומים, מהטעמים המפורטים בהכרעת הדין.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה, עוה"ד ניצנית פזואלו, ציינה כי לחובת הנאשם הרשעה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות בגינה נידון לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות, וכן 11 הרשעות בעבירות תעבורה.

ב"כ המאשימה התייחסה לאופן בו הנאשם ניהל את ההוכחות, טענה כי התנהלותו תוקפנית, והדגישה כי רק לאחר ניהול ההוכחות פנה לקבלת טיפול.

ב"כ המאשימה הפנתה לכך שבית המשפט העליון הדגיש את הצורך למגר את עבירות האלימות במשפחה שהינן בעלות חומרה יתירה ועמדה על הצורך לשמור על בטחונה, כבודה ושלמות גופה של בת משפחה בתוככי התא המשפחתי, תוך העברת מסר שאין סליחה על כל מעשה אלימות.

אשר לביטול ההרשעה, טענה המאשימה, כי יש להשאיר את ההרשעה על כנה ואין לחרוג מן הכלל שהוא הרשעה. זאת מהטעם שהנאשם אינו עומד בקריטריונים לחריגה מן הכלל ובתנאים המצטברים של הלכת כתב, שכן חומרת העבירה מחייבת הרשעה והנאשם לא הוכיח פגיעה קונקרטית בעתידו. לשיטתו, לא צפוי לנאשם נזק כתוצאה מהרשעתו, כיוון שלחובתו כבר קיימות הרשעה קודמת והרשעה נוספת לא תשנה דבר. היא הוסיפה כי היה על הנאשם, אשר ירא מהרשעה נוספת, לנהוג משנה זהירות טרם ביצע את המעשים.

ב"כ המאשימה הדגישה עוד כי שירות המבחן נמנע מהמלצה על הימנעות מהרשעה, ולא בכדי. התסקירים שנערכו מעידים על אדם המתקשה לשלוט בכעסיו ומתנהג באופן מתלהם ותוקפני. אמנם רמת הסיכון להישנות אלימות זוגית פחתה, אך המתלוננת ציינה כי על אף שאין מצדו התנהגות אלימה כיום, היא עדיין מקבלת מהנאשם הודעות והזמנות לפגישות משותפות וציינה שמדובר באדם שהתנהגותו אינה צפויה.

תצהיר אשר הגישה המתלוננת מעלה כי היא עדיין מביעה חששות ומעבר לפגיעה הנפשית היא מתארת קושי תפקודי, קושי בפרנסה ובהתנהלות היום היוםית.

לפיכך מבקשת המאשימה לאמץ את עמדת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם צו מבחן למשך 18 חודשים, 180 שעות שירות לתועלת הציבור, מאסר על תנאי מרתיע והתחייבות להימנע מעבירות בסכום גבוה ומרתיע, לצד פיצוי למתלוננת וצו הגנה לנפגעת עבירה.

בתום סיכומי המאשימה, הודיע ב"כ הנאשם כי הוא מצטרף לעמדת המאשימה ביחס לענישה אשר תוטל על הנאשם, ומאחר שהצדדים נותרו חלוקים בשאלת ההרשעה בלבד, הוריתי כי ב"כ הנאשם יגיש את טיעונו לעניין זה בכתב.

בטיעוניו בכתב, ביקש ב"כ הנאשם להימנע מהרשעתו. הוא הדגיש כי בהכרעת הדין, הנאשם זוכה מן האישומים החמורים יותר שיוחסו לו ובסופו של דבר הורשע בעבירות של תקיפה סתם ואיומים.

כבר בעת מעצרו במשטרה, הנאשם התנצל על הדברים שאמר למתלוננת, הוא נמצא במסגרת טיפולית מזה מספר חודשים וכלל ההמלצות בעניינו חיוביות.

לשיטתו, בעניינו מתקיימים התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעה: הנאשם הינו אדם נורמטיבי, עורך דין המשרת במילואים, והרשעתו יכולה להיות לו לרועץ בתפקידיו בצבא, לרבות אי היכולת לשאת נשק ולפגוע גם ביכולתו להתפרנס מקבלת לקוחות מטעם הסיוע המשפטי.

גם נסיבות ביצוע העבירות הן ברף הנמוך ביותר בסולם העבירות: הנאשם איים על המתלוננת כאשר עדיין חיו יחד ולדברי האיום היה גוון משפטי מובהק, והתקיפה לא גרמה למתלוננת כל פגיעה או סימן. לשיטתו, אלמלא האווירה העכורה ששררה בין בני הזוג, לא הייתה מוגשת כל תלונה.

ב"כ הנאשם ציין כי שתי העבירות שבוצעו הן נחלת העבר. חלפו 4 שנים מאז הגירושין וכיום היחסים בינו ובין המתלוננת מתנהלים באופן תקין בכל הקשור לבנם ורק לאחרונה חגגו במשותף את יום הולדתו במסגרת החינוכית ואף סעדו יחדיו

פעמיים.

ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם שירת שירות קרבי בגזרת דרום לבנון, לרבות פעילויות מבצעיות ובמלחמת לבנון השנייה שירת תחת אש. גם היום הוא ממשיך לשרת במילואים פעיל בגזרת הצפון והרשעתו יכולה לסכל את המשך שירותו, לרבות קידומו.

אשר להרשעות הקודמות, הסניגור ציין כי מדובר בעבירות תעבורה מתקופת היותו קטין וקטין-בגיר, והן צפויות להימחק מהמרשם הפלילי באוגוסט 2019, אך הרשעתו כעת תשוב ותחדש את תקופת מרוץ המחיקה. בנוסף, ההרשעות הקודמות הן מתחום התעבורה ואינן פוגעות בנאשם, מה שאין כן לגבי העבירות הנוכחיות, אשר עשויות לגרום לשלילת רישונו לעריכת דין ולגרום להוצאתו משירות מילואים.

ב"כ הנאשם הדגיש כי כפי שעולה מהתסקיר, הנאשם אינו מסוכן, ולראיה הוא מגדל את בנו במשמורת משותפת, למרות כתב האישום. הנאשם הפנה לדברי המתלוננת לקצינת המבחן, אשר ציינה כי הנאשם לא מתנהג אליה באלימות, לא מאיים ולא עוקב אחריה, והוא פנה מיוזמתו לקבלת טיפול, מיד עם הגשת כתב האישום.

הסניגור טען כי הנאשם מודע למעשיו, ולקח את עצמו לידיים. במשך התקופה הארוכה אשר עברה מאז ביצוע העבירות, הוא עבר תהליך של התבוננות עצמית וחשבון נפש עמוק ונראה כי צלח בדרכו והפיק תועלת רבה מהטיפול.

בנסיבות אלה, בא האינטרס הציבורי על סיפוקו ואין צורך בהענשת הנאשם בהרשעתו, בהתחשב בהליך הטיפול שערב, יחסיו עם המתלוננת כיום ואי מסוכנותו לציבור בכלל ולמתלוננת בפרט. עוד ביקש להתייחס לימי מעצרו של הנאשם והגבלתו בתנאים מגבילים למשך כשנה כעונש מספק, ולהימנע מהרשעתו.

עדי אופי

מטעם הנאשם העידה הגב' **עינת שריג שמואלי**, פסיכולוגית אשר ערכה חוות דעת לצורך ההליך המשפטי המתנהל בינו ובין המתלוננת בבית המשפט לענייני משפחה.

על פי עדותה, באבחון שערכה לנאשם ולמתלוננת מצאה ש"הדברים יצאו מפרופורציה" ושהמתלוננת הוציאה דברים מהקשרם. הן המתלוננת והן הנאשם בעלי "מורכבויות אישיות", אך היא לא התרשמה ממסוכנות אצל הנאשם. היא תיארה כי הנאשם היה בחרדה מהאפשרות שיאבד את הקשר עם בנו, ומכאן נטייתו להתלהם. בחוות דעתה לבית המשפט לענייני משפחה המליצה על משמורת משותפת של הנאשם והמתלוננת על בנם.

אל"מ ש ח העיד כי מזה כ- 13 שנה, הוא מפקדו הישיר של הנאשם אשר שירת תחת פיקודו גם במלחמת לבנון השנייה. הוא תיאר את הנאשם כחייל טוב, יוזם ואחראי, המשרת כיום במילואים בתפקיד מ"פ מפקדה ואחראי לחיילים רבים. לשאלת הסניגור השיב כי הרשעה יכולה להביא להפסקת המילואים של הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן מיום 1.12.16 עולה כי הנאשם בן 39 שנים, גרוש מהמתלוננת ואב לבנם המשותף, פעוט בן

כשנתיים וחצי באותה עת.

הנאשם הוא עורך דין במקצועו, בעל משרד עצמאי ב--- ועוסק בכך גם ב--- מספר ימים בשבוע.

הנאשם נולד בקיבוץ --- והתחנך בבית הספר המקומי עד גיל 14, אז החל ללמוד בבית הספר הדמוקרטי ב---.

הנאשם מסר כי בילדותו סבל מהפרעות קשב ובעיות התנהגות אשר בעקבותיהם נפתחו נגדו תיקים פליליים. לאחר סיום לימודיו שירת שירות מלא בצה"ל, תחילה כלוחם בנח"ל ובהמשך כמדריך מילואימניקים, ועד למעורבותו בעבירות הנדונות שירת במילואים כמפקד בחי"ר.

בהמשך למד לימודי משפטים ועם סיום לימודיו בשנת 2007, החל לעבוד באופן עצמאי.

לפני שלוש שנים הכיר את המתלוננת ולאחר 7 חודשי הכרות נישאו, אך חודשים ספורים לאחר לידת בנם המשותף נפרדו.

אשר לנסיבות העבירה, שיתף הנאשם, כי בינו ובין המתלוננת והוריה, היה סכסוך מתמשך סביב גידול בנם. לדבריו, אבי המתלוננת אמר לו כי בנו התינוק לא יוצא מביתם, ובינו ובין הורי המתלוננת התעורר ויכוח נוקב שבסופו החליטה המתלוננת להישאר בבית הוריה. לדבריו, כאשר נפגש עם בנו, בני משפחתה של המתלוננת הקניטו אותו וקיללו אותו ואף הגישו נגדו עשרות תלונות, רובן תלונות שווא.

הנאשם לקח אחריות על המעשים שבהם הורשע בפני קצינת המבחן. הוא טען כי תחושות של לחץ וחוסר אונים, השפלה וכעס שחוזה מצד בני משפחתה של המתלוננת, הם שהובילו להתנהלותו. הוא תיאר את המתלוננת כאישה כוחנית אשר הפעילה אותו בחייהם המשותפים והורתה לו מה לעשות. הנאשם הסביר כי הוא והמתלוננת הם "**אנשים דומיננטיים**" והשיח ביניהם התנהל פעמים רבות בטונים גבוהים ובאגרסיביות, כפי שהיה גם בעת ביצוע העבירות. לצד דברים אלה, הנאשם ביטא אמפתיה לפגיעה אשר נגרמה למתלוננת ולעלבונה.

הנאשם מסר כי הגיש בקשה למשמורת משותפת עם המתלוננת, ולדבריו הומלץ על כך בחוות דעת פרטית אך בשל ההליך הפלילי, לא ניתן לממש את האמור בה.

להערכת שירות המבחן, הנאשם ביצע את המיוחס לו ממקום של חולשה ופגיעות, נוכח הקושי שחוזה מול תחושת אובדן הקשר עם בנו.

הנאשם ביטא בפני קצינת המבחן נזקקות טיפולית ומוטיבציה לבחון את דפוסי התנהלותו, ושיתף שהחל לאחרונה בטיפול פסיכולוגי בשל דרישת חוות הדעת באשר למסוגלות ההורית לשם משמורת משותפת.

בשולי תסקיר זה, התרשם שירות המבחן מיכולתו של הנאשם להפיק תועלת מהליך טיפולי כדי להפחית את הסיכון להישנות מקרים דומים, ועל כן המליץ לדחות את הדיון לשם הפנייתו לטיפול במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה ולצורך ניסיון נוסף ליצירת קשר עם המתלוננת לשם השלמת התמונה האבחונית.

בתסקיר המשלים מיום 20.3.17 דיווחה קצינת המבחן, כי פגשה את המתלוננת, אשר תיארה התנהלות אלימה של הנאשם חודשים ספורים לאחר נישואיהם, אשר החריפה לאחר הולדת בנם. המתלוננת תיארה השפלות, מכות וכליאות

שחוותה מצד הנאשם וכן מסרים מאיימים ששלח לה, ומסרה כי היא חוששת שהנאשם ישוב ויפגע בה גם בעתיד.

המתלוננת מסרה כי הנאשם ממשיך להיפגש עם בנם באמצעות מרכז הקשר ולאחרונה הבן החל ללון אצלו פעם בשבוע.

משקלול הנתונים שבידיה, העריכה קצינת המבחן כי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות מצידו של הנאשם הינה **גבוהה**, ועל כן הומלץ על שילובו במסגרת טיפולית אינטנסיבית, בתחום האלימות במשפחה.

בהתאם, שירות המבחן הפנה את הנאשם ל"בית נועם", אשר מצא כי הנאשם מתאים להשתלב במסגרת, והוחלט כי הנאשם ישתלב במסגרת זו למשך 6 חודשים, כאשר הטיפול מתבצע מדי יום בין השעות 08:00-16:00 בימים ראשון עד חמישי.

ביום 30.3.17 הוגשה תגובת שירות המבחן להערות ב"כ הנאשם באשר לתסקיר, ועיקרה הוא כי הערכת הסיכון להישנות עבירות אלימות זוגית מצדו, מבוססת על מאפיינים אישיותיים, עמדות והתרשמות מהמפגש עם המתלוננת, ובהתאם לכך ניתנה ההמלצה על טיפול במסגרת אינטנסיבית יום-יומית שעשויה להפחית את הסיכון. עוד צוין, כי השפעת סכסוך הגירושים העמוק והמאבקים המתמשכים בין בני הזוג נלקחו בחשבון והעובדה שהנאשם זוכה מחלק מהאישומים בהכרעת הדין אינה מביאה לשינוי הערכת הסיכון בעניינו.

קצינת המבחן הדגישה כי "בית נועם" אינה מהווה חלופת מעצר והשהייה בה היא על פי כללי הטיפול בבית, כפי שהופנה הנאשם, וחזרה על המלצתה על טיפול במסגרת זו, אך הוסיפה שככל שהנאשם חוזר בו מהסכמתו להשתלבות במסגרת זו, נמנע שירות המבחן מהמלצה בעניינו.

תסקיר נוסף נערך ביום 26.9.17, וממנו עולה כי בנו של הנאשם הגיע לביתו 3 פעמים בשבוע ולן אצלו לקראת משמורת משותפת. הנאשם סיפר על השתלבותו בטיפול פרטי סביב הקשר שלו עם בנו, טיפול שבו לקחה חלק גם המתלוננת בנפרד. עוד סיפר הנאשם על מטפלים נוספים עימם הוא נפגש באופן פרטי.

הנאשם אמר כי יתקשה להשתלב בהליך טיפולי במסגרת לגברים אלימים "בית נועם", שכן הדבר יגרום לניתוק הקשר עם בנו.

עובדת סוציאלית מהמחלקה לשירותים חברתיים ב--- המטפלת בהסדרי הראייה והמשמורת של בנו, מסרה כי בתחילה התנהל הנאשם מול גורמי הטיפול באופן מתלהם ותוקפני, אולם בחלוף הזמן השתנתה התנהגותו וכיום הוא מגלה שליטה עצמית. דווח כי הנאשם ומשפחתו מטופלים במכון ---, אליו הופנו על ידי הרווחה.

משיחה עם המתלוננת עלה כי הקשר שלה עם הנאשם הינו סביב ענייני הילד. היא מסרה שהיא מתעלמת מהודעות שהוא שולח לה, בהן, בין היתר מזמין אותה לארוחות ערב בביתו לצורך שיחות בענייני הילד.

המתלוננת תיארה תחושת פחד ברמה **פחותה** מזו שחשה בעבר, מאחר שאינה באה עם הנאשם במגע ושללה איומים כלשהם מצדו בחצי השנה עובר למועד זה.

בהתחשב בשינוי הנסיבות, העריכה קצינת המבחן כי רמת הסיכון מהנאשם **פחותה** וכיום הינה **בינונית**.

לאחר שהנאשם סרב לקחת חלק בטיפול במסגרת "בית נועם" הומלץ לו על טיפול במחלקה לשירותים חברתיים ב---, והוא בטא נכונות לכך, אך יחד עם זאת התקשה למקד את צרכיו.

לצורך בחינת השתלבותו בטיפול ייעודי התבקשה דחיה נוספת.

בתסקיר אחר אשר הוגש ביום 19.2.18, דווח כי הנאשם שולב בקבוצה לגברים אשר נקטו באלימות זוגית. הוא הגיע באופן קבוע ורציף לפגישות, שיתף פעולה, התחבר לחברי הקבוצה והיה גורם משמעותי לתהליך הקבוצתי. הוא תיאר את החלקים האלימים באישיותו בכנות, לקח אחריות למעשיו וביטא ציפייה לשינוי ביחסיו עם האחר. הנאשם סיפר על הקשר עם המתלוננת סביב ענייני בנם ומדבריו עלה כי הוא עושה מאמצים ניכרים לבוא לקראתה סביב צרכי הילד, הסדרי הראייה בחגים והתגמשות לטובתה בזמנים המתאימים לה. לדבריו, הוא והמתלוננת ממשיכים בטיפול הפסיכולוגי סביב הטיפול בילד, טיפול המסייע ביחסיו עמם.

משיחה טלפונית אשר ערך שירות המבחן עם המתלוננת, מסרה כי הם ממשיכים לתקשר סביב ענייניו של ילדם באמצעות הודעות טקסט, והוסיפה שהיא רואה חשיבות בהמשך הטיפול הפסיכולוגי לצורך מערכת היחסים של הנאשם עם בנם.

המתלוננת שללה התנהגויות אלימות מצד הנאשם, אך לצד זאת מסרה כי חווה אותו כבלתי צפוי ולכן עדיין חוששת מפניו.

שירות המבחן דיווח כי בעניינו של הנאשם קיים תיק פתוח נוסף, בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית.

בהתחשב בהמשך הטיפול, במפגשים הקבועים בין הנאשם ובנו ובשיתוף הפעולה עם המתלוננת, העריכה קצינת המבחן כי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות זוגית מצדו פחתה.

לאור כל האמור, המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן למשך **18** חודשים במהלכו ימשיך בתהליך הטיפולי במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה ב--- בפיקוח שירות המבחן, לצד התחייבות להימנע מעבירה ושירות לתועלת הציבור, בהיקף של **180** שעות.

בהתייחס לביטול הרשעתו, הנאשם טען בפני קצינת המבחן כי הרשעתו תפגע ברישיון עריכת הדין שלו ובעתידו התעסוקתי, אך מאחר שלחובתו 3 הרשעות קודמות במשך השנים ותיק פתוח נוסף אשר הוגש בעניינו כתב אישום, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה לעניין ביטול הרשעתו.

תסקיר אחרון אשר הוגש ביום **8.7.18** מהווה חזרה נוספת על הנאמר בתסקיר שלפניו מיום 19.2.18, ומשום שמסקנותיו דומות (ואולי אף הוגש בכפל מחמת טעות) - לא ראיתי לפרטו שוב.

תצהיר נפגעת עבירה

ביום 15.6.17 הוגש תצהיר נפגעת עבירה לפי סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001 מטעם המתלוננת.

בתצהיר תיארה המתלוננת קושי משמעותי להתמודד עם האימה והפחד שמא הנאשם ישוב לתקוף אותה ויפגע בה ובבנה. עוד הצהירה המתלוננת כי הנאשם הפר החלטה שיפוטית והסתובב ללא מלווה, על אף שהחלטת בית המשפט

הורתה לו לעשות כן, כפי שאושש על ידי חוקר פרטי מטעמה. הפרת ההחלטות על ידי הנאשם, גרמה למתלוננת לחיות בפחד ולהידרש להגנה 24 שעות ביממה.

המתלוננת תיארה, כי היא פוחדת להתנייד באופן חופשי לבדה, כך שעבודתה כאשת מכירות נפגעת, בעוד שהיא זקוקה לפרנסתה עד מאוד מאחר שהנאשם לא משלם את המזונות עבור בנם.

המתלוננת הוסיפה כי היא ובני משפחתה, הרופא המטפל של בנה והעובדות הסוציאליות המטפלות בהם, נמצאים תחת מתקפה יום-יומית של תביעות מצד הנאשם, ואלה חייבו את המתלוננת לשכור עורכי דין, אשר לשם מימונם נדרשה להלוואות של מאות אלפי שקלים והגיעה לקריסה כלכלית ונפשית.

המתלוננת תיארה כי הנאשם מאבד עשתונות, מפחיד ומאיים על כל סביבתו, ללא יוצא מן הכלל, ועל כן ביקשה למצות עמו את הדין, לגזור עליו עונש ראוי וחמור שירתיע אותו מלהמשיך במעשיו ולהלך אימה על סביבתו תוך ניצול מקצועו.

המתלוננת התייחסה גם לאפשרות של הימנעות מהרשעה, וביקשה להותיר את ההרשעה על כנה, למען הבטחת אי הישנות העבירות בעתיד. לדבריה, גם אם הרשעה תפגע בעיסוקו של הנאשם, יש למצות עמו את הדין ולגזור עונש שיהיה בו הבעת סלידה מהמעשים.

לבסוף ביקשה המתלוננת לפסוק לה פיצויים, שכן היא נדרשת להחזיר חובות לבנקים ולאנשים פרטיים, בשל חובות שנגרמו לה כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

המתלוננת הגיעה לדיון הטיעונים לעונש ביום 5.3.18, לא נחקרה על תצהירה, אך ציינה כי היא "עומדת מאחוריו גם היום".

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

תיקון 113 לחוק העונשין מורה כי מתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לערכים המוגנים בעבירות הנדונות, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירה והענישה הנוהגת בפסיקה.

טרם קביעת מתחם העונש ההולם אציין, כי הגם שמדובר בשני אישומים בכתב האישום, הרי שמדובר במעשים אשר ביניהם מתקיים קשר הדוק. את שתי העבירות ביצע הנאשם כלפי המתלוננת, כשהרקע לביצוען הוא סכסוך הגירושין בין השניים והמחלוקות שהיו ביניהם במהלכו, ולפיכך מדובר באירוע עונשי אחד שלגביו אקבע מתחם עונש אחד, בגדרו משקל לחזרה על המעשים.

בעבירת התקיפה בה הורשע הנאשם מוגנת זכות היסוד המעוגנת בחוק היסוד: כבוד האדם וחירותו, הזכות לכבוד אשר ממנה נגזרות הזכות לשלמות הגוף ובריאותו. מעבר לגרימת כאב והעמדת האדם בסיכון לפגיעה ונזק גופני, פוגעת התקיפה גם בביטחונו האישי של המותקף ומערערת את שלוותו.

בעבירת האיומים אין פגיעה פיזית, אך היא מערערת את שלוות נפשו ובביטחונו של המאויים, ולכן העונש המרבי הקבוע לצידה של עבירה זו משמעותי - 3 שנות מאסר.

כאשר עבירות אלה מתבצעות בתוך המשפחה, נפגע גם הערך החברתי של הגנה על התא המשפחתי, והציפיה האנושית שבמערכת המשפטית-זוגית יזכו בני הזוג ליחס מכבד, מופרת ברגל גסה.

משום כך, חזר בית המשפט העליון בפסיקתו על כך שעבירות האלימות והאיומים בכלל, ונגד בנות זוג בפרט, הפכו לרעה חולה אשר יש להיאבק בה, ואשר מבלי להוציא את נסיבותיו האישיות של הנאשם, יש ליתן בשכמותן משנה תוקף לאינטרסים של גמול והרתעה, הן של העברין והן של עבריינים בכוח (ר' ע"פ 6366/11 **יפירב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) מיום 10.9.12).

הנסיבות שלפניי מלמדות, כי במהלך סכסוך הגירושין הקשהבין הנאשם למתלוננת ובמיוחד על רקע המחלוקת הקשורה להסדרי הראיה של בנם הפעוט, ביצע הנאשם את העבירות. הנאשם תקף את המתלוננת בסמוך למרכז הקשר להורים וילדים, שם נפגשו לאחר שהגיעו לשם בנפרד לצורך העברת התינוק ביניהם.

במהלך ההוכחות שנשמעו העידה לעניין זה עובדת סוציאלית, הגב' ליבוביץ, אשר מסרה כי מרכז הקשר עובד על פי מתכונת הבנויה כך שבני הזוג אמורים להחליף ביניהם את המשמורת על ילדם, מבלי שייפגשו זה עם זה, על מנת למנוע חיכוכים. דומה, כי בדיוק מפגשים מעין אלה שבין הנאשם והמתלוננת, מבקש המרכז למנוע, אלא שבמקרה זה נפגשו הנאשם והמתלוננת בקרבת המרכז, והמפגש ביניהם היה טעון ביותר. בנסיבות אלה נראה כי לא מדובר בתקיפה מתוכננת מראש של המתלוננת, אלא בהתפרצות אימפולסיבית ותוקפנית של הנאשם כלפי המתלוננת, על רקע המתיחות הרבה ביניהם.

על אף הקושי הרב שליווה את הנאשם בהליך הגירושין, נראה שהנאשם מבין את מעשיו ואת הפסול שבהם, והיה עליו להימנע מהם. למרבה המזל, לא נגרם למתלוננת נזק גופני כתוצאה מהתקיפה, אך מדובר בתוצאה אפשרית אשר הייתה יכולה הייתה להתרחש.

האיומים שהשמיע הנאשם לאזני המתלוננת, גם הם חלק מאותה מערכת יחסים טעונה בעת משבר הגירושין בין הזוג, אך מכך היה על הנאשם להימנע והיה עליו להבין את עצמת הפגיעה במתלוננת נוכח חומרת האיומים שהשמיע באוזניה. הדברים שהשמיע הנאשם הם קשים, הנאשם איים על חייה של המתלוננת בבוטות ועל רקע סכסוך הגירושין הקשה בין בני הזוג, יש להניח כי דברי הנאשם הטילו על המתלוננת אימה ופחד. יודגש, כי לא מדובר באמירות בעלות גוון משפטי מובהק, כפי שטען ב"כ הנאשם בסיכומיו בכתב, וזאת מאחר שהנאשם הורשע במיוחס לו ועל כן כל הסבר חלופי נשלל זה מכבר.

משום כך הרי שהפגיעה במתלוננת, הגם שאינה פיזית, הינה משמעותית ובהתחשב במכלול הנסיבות, סבורני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה נמוכה - בינונית.

לאחר שנתתי דעתי לערכים המוגנים והפגיעה בהם בנסיבות ביצוע העבירות ובחנתי את הענישה הנוהגת בפסיקה, אני קובע כי מתחם הענישה נע בין צו שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב ועד 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

כאמור הצדדים הסכימו כי על הנאשם ייגזר עונש של שירות לתועלת הציבור, בהתאם למתחם העונש ההולם, והשאלה היחידה שנותרה במחלוקת היא השאלה האם ניתן בנסיבות העניין להימנע מהרשעת הנאשם.

הרשעה או הימנעות הימנה

בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי הכלל במשפט הפלילי הוא כי מי שנמצא שביצע את העבירות המיוחסות לו ואשמתו הוכחה, יורשע בדין. הרשעה היא התוצאה הטבעית לגבי מי שהוכח שביצע עבירות, והשלכותיה הקשות - הכתם המוסרי שדובק באדם המורשע, הפגיעה בו הן בעיני עצמו והן בעיני החברה והכתמת שמו הטוב, הן תוצאות נגררות וטבעיות להרשעה, ולכן רק במקרים יוצאי דופן, חריגים שבחריגים, יימנע בית המשפט מהרשעה (ראו למשל: ע"פ 8528/12 **ציפורה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.3.13), רע"פ 1097/18 **בצלאל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.4.18)).

פסק הדין המנחה בסוגיית ההימנעות מהרשעה הינו פסק הדין ברע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3)337 (1997) (להלן: "**הלכת כתב**"). על פי הלכה זו, על מנת שניתן יהא להימנע מהרשעה נדרש כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים, מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בהמשך, חזר בית המשפט העליון על הלכת כתב ועמד על הנטל הנדרש מהמבקש להימנע מהרשעתו ועל הצורך להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, אותה יש לבסס באמצעות ראיות (רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (10.11.201), רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (10.6.2014)). עוד נקבע כי על הנאשם העותר לאי הרשעתו להציג חשש ממשי כי הטלת אחריות בפלילים תחבל בסיכויי שיקומו ובחזרתו לדרך הישר (רע"פ 7720/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.11.12)).

לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים לעניין ההרשעה במקרה זה, שוכנעתי כי במקרה זה **לא** מתקיימים שני התנאים הנדרשים להפעלת החריג והימנעות מהרשעת הנאשם.

אשר לסוג העבירות ונסיבותיהן, מצאתי כי מדובר בעבירות אשר חומרתן ושיקולי הענישה המיוחדים בעניינן, אינם מאפשרים לבטל את ההרשעה.

הנאשם ביצע את העבירות תוך כדי סכסוך גירושין מר בינו ובין המתלוננת. הנאשם נקט כלפי המתלוננת באלימות פיזית ומילולית, והתקיפה הפיזית והאיומים הקשים שהשמיע כלפי המתלוננת מעידים על מידת תוקפנות ואלימות משמעותית שהנאשם נהג בהן.

הנאשם חזר על עבירות אלימות אלה פעמיים בפער זמן זו מזו, ולכן לא מדובר במעידה חד פעמית, יוצאת דופן וחריגה לנאשם ולאורחותיו.

הפגיעה במתלוננת כתוצאה ממעשי הנאשם היא קשה, כפי שעולה ביתר שאת מתצהיר נפגעת העבירה אשר הגישה. מהתצהיר עולה כי לעבירות שהנאשם ביצע הייתה השפעה עצומה על חייה, על תחושת ביטחונה האישי ועל שלוותה, השפעות המלוות אותה עד כה.

מעשי הנאשם ונסיבות ביצוען הביאו לקביעת שירות המבחן, כי נובעת מהנאשם רמת מסוכנות גבוהה, ונדרש זמן לא מועט, תהליך וטיפול שיעודם נמשכים, אשר בהדרגה הביאו להפחתת רמת המסוכנות הנובעת ממנו.

סוג העבירות, החזרה עליהם ומצב היחסים בין הנאשם למתלוננת, אשר נותר רגיש, הנדרשים להמשך הקשר ביניהם בכל הנוגע למשמורת המשותפת על בנם, גידולו וחינוכו, ממחישים את חשיבות הרתעתו האישית של הנאשם מפני חזרה על מעשים דומים בעתיד. הימנעות מהרשעה במקרה זה, בהתחשב בנסיבות המיוחדות, תעביר לנאשם מסר סלחני,

אשר בעבירות מסוג זה ובהתחשב בקשר המתמשך בינו והמתלוננת, לא ראוי שיועבר לו.

במצב דברים זה לא ניתן להימנע מהרשעת הנאשם, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקול ענישה החיוני כל כך במצב מיוחד זה.

אשר לתנאי השני שעניינו פגיעה חמורה בשיקום הנאשם - ההגנה לא הניחה תשתית לכך שהרשעת הנאשם תפגע בשיקומו. טענות הנאשם כי הרשעה תפגע ביכולתו להמשיך ולטפל בלקוחות באמצעות הסיוע המשפטי לא נתמכה בראיה כלשהי. מכל מקום, האפשרויות לגיוס לקוחות מגוונות, ובידי הנאשם קיימות דרכים נוספות להמשך עבודתו כעורך דין וטיפול בלקוחות, שלא באמצעות הסיוע המשפטי.

מפקדו של הנאשם נשאל על ידי הסניגור אודות הפגיעה של הרשעה בשירות הצבאי של הנאשם והשיב: "**עד כמה שאני יודע, יכולה להיות סיטואציה שהוא יפסיק לעשות מילואים, או שלא יבוא לו או הצבא יגיד שהוא לא רוצה וזה חבל**". כפי שעולה מלשון הדברים, מדובר בהשערה של העד, ולא בקביעה חד משמעית ולכן לא ניתן לראות בכך הוכחה לכך ששירותו הצבאי יפגע. אציין, כי גם לו היה מוכח ששירות המילואים של הנאשם יפגע כתוצאה מהרשעה, הרי שפגיעה בשירות מילואים, איננה כפגיעה במקור פרנסתו או בהיבט חיוני אחר לחיי הנאשם.

יתירה מכך; לא מדובר בהרשעה ראשונה לנאשם, ולכן ההרשעה במקרה זה איננה כרוב שידבק באדם צח, ללא כל מעורבות פלילית קודמת. לעניין המרשם הפלילי, אשר הרשעה בשלב הזה תמנע את מחיקתו, בכך אין די על מנת להימנע מהרשעה.

בשולי הדברים יצוין עוד כי גם שירות המבחן אשר שיקוליו האישיים של הנאשם לנגד עיניו, נמנע מלבוא בהמלצה לעניין הימנעות מהרשעה במקרה זה.

לפיכך, נוכח האמור אני מותיר את הרשעת הנאשם על כנה.

העונש המתאים

הנאשם, יליד שנת 1977, בן כ-40 שנה, גרוש ואב לילד.

לחובת הנאשם הרשעה קודמת משנת 2002 בעבירה של גרימת מוות ברשלנות וכן עבירה נוספת בעבירה של שימוש ברכב ללא רישיון וחבלה במזיד ברכב.

הנאשם עמד על זכותו לנהל את משפטו, ובסופו זוכה כאמור בהכרעת הדין בשתיים מתוך ארבע העבירות שבהם הואשם.

ניהול ההליך הפלילי, כדרכו ומטבעו, דרש מהנאשם גיוס כוחות ומשאבים, והיה נדבך נוסף בהליכים המשפטיים שהתנהלו בינו ובין המתלוננת כחלק מהליך הגירושין ביניהם.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי כיום הנאשם לוקח אחריות על מעשיו.

מאז בוצעו העבירות בשנת 2014, חלפה תקופה בת שנתיים, במהלכה הסתיימו הליכי הגירושין בין בני הזוג ועל

התמורות שחלו ביחסיהם ועל תחושותיה הקשות של המתלוננת נוכח מעשיו של הנאשם, ניתן ללמוד מתצהיר נפגעת העבירה שהוגשה ומתסקירי שירות המבחן, אשר בחן את מצבו של הנאשם לאורך זמן.

הנאשם השקיע מאמצים לתיקון תוצאות העבירה ולחזרתו למוטב. הוא פנה לטיפול פסיכולוגי, הנמשך מזה זמן, ובמסגרתו מטופל הקשר של הנאשם עם המתלוננת ועם בנו. נוסף לכך, הנאשם השתלב בקבוצה טיפולית לנאשמים שביצעו עבירות דומות והוא מתמודד עם הגורמים שהביאו אותו לביצוע העבירות, וכל אלה פותחים פתח אמיתי לתקווה שהנאשם והמתלוננת יוכלו לקיים בהמשך קשר תקין ורגוע, אשר ישרת את שניהם.

נראה שכיום, לצד המתיחות הקיימת בין הנאשם והמתלוננת, על רקע הסכסוך ביניהם ולצד הקשר הנמשך בעניין בנם המשותף, פחתה המסוכנות הנובעת מן הנאשם ופניו של הנאשם לקיום קשר תקין, ללא אלימות וכוחניות, אך זאת ייעשה באמצעות המשך הטיפול והמעקב של שירות המבחן.

נוכח כל האמור לעיל, לאחר ששקלתי את כלל שיקולי הענישה, ובהתחשב בהסכמת הצדדים על רכיבי הענישה השונים כאמור בדיון מיום 5.3.18, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **180 שעות שירות לתועלת הציבור, בהתאם לתוכנית שיערוך שירות המבחן, וגישה לעיוני עד יום 9.10.18.**
2. **שלושה (3) חודשי מאסר על תנאי אשר אותם הנאשם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום על כל עבירת אלימות כלפי בן משפחה.**
3. **ניתן בזאת צו מבחן למשך 18 חודשים מהיום.**
4. **התחייבות בסך 3,000 ₪ שלא לעבור על העבירות בהן הורשע, וזאת תוך שנתיים מהיום. ההתחייבות תיחתם עד ליום 1.8.18, ולא - יאסר הנאשם למשך יומיים.**
5. **פיצוי בסך 500 ₪ למתלוננת. הפיצוי ישולם עד ליום 1.1.19.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ח, 09 יולי 2018, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.